

РЕШЕНИЕ

№ 1144

гр. София, 02.03.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 02.02.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Румяна Лилова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Н. Христозова, като разгледа дело номер **10908** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 ЗУБ.

Образувано е по подадена жалба с вх. № 26823 от 08.12.2011 г. на Б. М. И. Р., палестинец, лице без гражданство, [дата на раждане], с личен номер на чужденец [ЕГН], срещу Решение № 549 от 13.10.2011 г., издадено от заместник-председателя на Държавната агенция за бежанците (ДАБ).

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на оспореното решение поради допуснато от административния орган съществено нарушение на административнопроизводствените правила, нарушение на материалния закон и несъответствие с целта на закона. Сочат се нарушения на чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 ЗУБ. Поддържа се, че административният орган не е обсъдил всички правнорелевантни факти и обстоятелства, които имат значение за личното положение на лицето съгласно неговата бежанска история.

Оспорващият твърди, че понастоящем политическата ситуация в Палестинската автономна територия е напрегната и опасна. Налице е нарушение на основните права и свободи на човека. Не са гарантирани опазването на обществения ред и сигурност на гражданите. В този смисъл поддържа, че заместник-председателят на ДАБ не е взел предвид актуалните справки и коментари на политическите анализатори, съгласно които в Палестинската автономна територия продължават да съществуват заплахи за сигурността на отделните граждани и групи лица и по никакъв начин не е намалена

степената на риска от високия брой случаи на насилствена смърт. Именно тези причини обосновават искането за предоставяне на статут, направено от оспорващия. Той се позовава на практиката на Съда на Европейския съюз по чл. 15, б. „в” от Директива 2004/83/ЕО във връзка с чл. 2, б. „д” и сочи, че молбата за закрила следва да се разглежда индивидуално. Следва да се обърне внимание на факта, дали завръщането в страната на произход на търсещото закрила лице, го излага на реална опасност поради самия факт на присъствие в страната. Такава съществува поради това, че той е бил многократно заплашван от радикални ислямистки групировки поради своите възгледи за обществено-политическото и социално развитие на Палестинската автономна територия и желанието му да постигне мир в страната и спокойни отношения с И. чрез преговори. Тази опасност не е обсъдена от административния орган в нарушение на чл. 35 и чл. 36 АПК. Ответникът не е обсъдил изложените от лицето в молбата му за закрила съображения, свързани с политическата обстановка в страната и желанието да му се осигури нормален живот, без страх от преследване и непрекъснатата заплаха за живота и сигурността. Поддържа, че не е необходимо да доказва индивидуална заплаха за него по причини и фактори, произтичащи от лични обстоятелства. Произнасянето е формално, без да е взета предвид актуалната информация за страната и изложените от молителя лични съображения. Предвид така изложеното, оспорващият моли отмяната на административното решение като незаконосъобразно и връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне, като му бъде предоставен бежански статут или хуманитарен статут.

В съдебното заседание оспорващият, редовно призован, се явява лично и взема участие в производството чрез назначения му от съда по реда на чл. 14, ал. 2 АПК преводач. Освен това се представлява от адв. Л., която от негово име заявява, че поддържа жалбата. По същество моли да бъде уважена, като бъде отменено оспореното решение. Представя подробни писмени бележки.

Изслушан оспорващият, чрез преводача, моли предоставянето на статут, тъй като няма друг избор. Поддържа, че няма как да се завърне и няма основателна причина да му бъде отказано предоставянето на статут.

Ответникът – заместник-председателят на ДАБ, редовно призован, не се явява, и не изпраща процесуален представител за участие в производството. На 10.01.2012 г. е представил писмени бележки по съществото на спора, чрез редовно упълномощен по делото процесуален представител. Моли отхвърлянето на предявената жалба.

С. градска прокуратура - редовно призована, представлява се от прокурора Х., която дава заключение за неоснователност на жалбата. По същество моли нейното отхвърляне.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт, имаща право и интерес от оспорването и като подадена в срока по чл. 87 ЗУБ е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Административен съд София - град (АССГ), Първо отделение, 21-ви състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

Б. М. И. Р. е подал молба за предоставяне на хуманитарна закрила и бежански статут в Р. Б. на 27.10.2010 г., заведена по вх. № 1558 по описа на РПЦ за бежанци при ДАБ (лист 93 от делото). От лицето е подадена и втора молба за закрила на 17.11.2010 г., заведена по вх. № 1699 на РПЦ за бежанци при ДАБ (л. 89). На същата дата Б. М. И. Р.

е запознат с писмени указания относно реда за подаване на молбата за статут, за процедурата, която ще се следва, както и за неговите права и задължения. Попълнил е регистрационен лист с рег. № УП 4577 от 17.11.2010 г. От последния се установява декларираното от чужденеца, че е [дата на раждане] в [населено място], К., без гражданство, с етническа принадлежност – арабин, палестинец, вероизповедание – мюсюлманин и е със семейно положение – неженен. Декларирал е, че има живи родители, четири сестри и четирима братя. Всички те се намират в Г.. Поради липса на документи за самоличност, личните данни на лицето са удостоверени чрез декларация по чл. 30, т. 3 ЗУБ, дадена пред длъжностното лице.

На 17.11.2010 г. на Б. М. И. Р. е връчена покана за провеждане на интервю, състояло се на 18.11.2010 г. Същото е обективизирано в „Протокол от проведено интервю”. От възпроизведеното в него се установява заявеното от чужденеца, а именно, че е заминал от Палестинските автономни територии в средата на септември 2010 г. нелегално през тунелите за Е.. До границата с Л. преминал транзитно с кола и влезнал в крайбрежния район на Л.. След това по море стигнал до [населено място] – Т.. Оттам стигнал до И., където пребивавал един ден в квартира на трафикант. В Б. пристигнал на 12.10.2010 г., нелегално. До [населено място] отишъл с автобус. Там останал до вечерта, когато с кола отишъл до границата. Тръгнал пеша и стигнал до една река. Били двама, водени от един трафикант. Там той ги оставил. През гора двамата вървели шест часа. Стигнали до едно село, а на сутринта отишли в кафене там. След половин час дошли представители на полицията. Като причина, поради която желае получаването на закрила в Б. лицето е посочило съществуващи проблеми с някои групировки – израелската мрежа О., това са младежки организации „С. И.”, „А. ал Ислям” и „Д. Ислям”. Оспорващият посочил, че смята това за една организация. Говорил пред приятели за начина, по който те водят борба. Този начин противоречи на неговите убеждения.

С решение № 2243 от 10.02.2010 г. на решаващ орган при ДАБ е образувано производство за предоставяне на статут в Р. Б. на Б. М. И. Р.. Решението е връчено на кандидата за статут на 13.01.2011 г.

Във връзка с отправено на 18.11.2010 г. искане до директора на Специализирана дирекция „Т” - Държавна агенция „Национална сигурност” (ДАНС), на 20.12.2010 г. в ДАБ е постъпило писмо, с което председателят на ДАБ е уведомен, че ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в Р. Б. на Б. М. И. Р., в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

На 13.01.2011 г. на оспорващия е връчена покана за провеждане на интервю с него на 21.01.2011 г. То е записано със записваща техника, след дадено от него изрично съгласие (л. 47-53) и е обективизирано в протокол. Интервюто е проведено при участието на преводач от и на арабски език. Оспорващият е заявил, че е роден в К., но живее в [населено място], където цялото семейство пристигнало през 1991 г. Никога не е задържан (арестуван) и не е осъждан, тъй като никога не е правил нищо незаконно. Никога не е отвлечан и не е бил заплашван със смърт. Бил принуден да напусне Г. поради идейното си и мисловно различие. Бил заплашен след войната през 2008 г. по мобилен телефон от неизвестна групировка, тъй като и препречвал пътя. Оспорващият тогава имал влияние върху около десет човека – младежи, които се отказали от техните идеи, тъй като не искали да се използват сблъсъци за решаване на палестинската ситуация. Убежденията си Б. М. И. Р. изразявал пред своето семейство, на семейни сбирки, където се събирали по 30-40 човека. Тогава неговите думи се чували. Освен това, на събирания, пред около 30 младежи също изразявал идеите си и разговарял с

тях. Получил общо около 30 заплахи – по мобилен телефон и в писмен вид. Започнали след войната, в края на 2009 г. Писмените заплахи продължили до 2010 г. В тях пишело, че ще му отрежат главата. Изпращани били от групировките „С. И.“, „А. ал Ислям“ и „Ал Х.“. Б. М. И. Р. не се страхувал от смъртта, но присъствието му в списъка на предателите, означавало, че ще бъде нанесен тежък удар върху името и авторитета на семейството му за дълги години. Затова решил да замине, с цел да защити семейството си. На въпрос относно конкретната причина за заминаването му от Г., лицето обяснило, че това е било продължителен процес. Невъзможно било от там да се замине инцидентно. През това време, всеки ден очаквал сбъдването на заплахите, тъй като те произтичали от споменатите групировки, което е сериозно. Организирано заминаването си за около три месеца – първоначално опитал да намери туристически бюра, чрез които да замине легално. По – късно се отказал от този начин и заминал нелегално. През тунелите за стоки отишъл в Е., оттам през едно либийско пристанище - за Т., с кораб. Последвали кратки престои в И. и И.. Оттам влезнал нелегално в Б.. Б. М. И. Р. иска закрила в Б., за да живее нормален живот според убежденията си и никой да не му налага други убеждения и разбирания. Искан да живее в Б. законно.

В преписката се съдържа покана за интервю с лицето за 28.01.2011 г., но видно от представените в нея документи, такова не е проведено, тъй като Б. М. И. Р. не се е явил. Интервюто се е състояло на 22.02.2011 г. и е записано със записваща техника, след дадено от него изрично съгласие (л. 36-42). Интервюто е проведено при участието на преводач от и на арабски език. По време на интервюто лицето е заявило, че причината за заминаването му от Г. е различното мнение с управляващите. Много пъти е говорил за обстановката в Г., бил е против въоръжения конфликт и е считал, че борбата следва да се води по друг начин, без да има жертви. Оспорващият имал влияние върху някои хора, които напуснали радикалните групировки. Това ядосало техните представители, поради което имал проблем с тях. Тъй като Б. М. И. Р. не спирал да говори, бил заплашван. Провеждал срещите си срещу една джамия, където се събирали около 50 човека. Сбирките им започнали от около преди 3 години и се провеждали през два – три дни. Така той станал известен. Дискусиите си провеждал с хора от ислямски радикални групировки – „А. ал Ислям“, „С. И.“ и „Ал Х.“. След войната в Г., през 2008 г. започнали действията на групировките против него. Бил обвинен, че е неверник, че е предател, както и че заради дейността си вече е враг. Бил му даден едномесечен срок за разкайване. След като не се разкайл, бил заплашен със смърт. Получил заплахата, написана на лист, като писмо, подписано от името на лидер на неуточнена групировка. Писмото било хвърлено в дома на лицето. Било март – април 2009 г. Замислил се да напусне Г. поради това, че бил предупреден, че ще бъде убит, но така, че всички да си помислят, че е предател, тоест да ударят по имиджа му. Напуснал, защото не искал хората да го мислят за предател. Започнал да подготвя излизането си от Г.. Това не било лесно и той търсел различни начини – пътуване до С. А., туристически бюра и т.н. Заминал през септември 2010 г. Излага различна версия за влизането си в Б. от тази представена в по време на предходното интервю – бил сам, когато към 23 часа стигнал едно село. Тъй като не видял полицаи, на когото да се предаде, се предал в една къща. Видно от служебна бележка (л. 33), издадена от посланика на Посолството на държавата П., е удостоверено, че Б. М. И. Р. е палестинец.

На основание чл. 74 ЗУБ и в определения там срок, интервюиращият орган Е. Й. е изготвила становище с рег. № УП 4577/11.03.2011 г., с което е направила предложение да бъде отказан статут на бежанец и хуманитарен статут на Б. М. И. Р..

Представени са „Справка” относно актуалното положение в ивицата Г., изготвена от Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд” при ДАБ, актуална към 07.09.2011 г.

На 13.10.2011 г., след изтичане на сроковете по чл. 75 ЗУБ (по делото не се съдържат доказателства за тяхното продължаване), е издадено оспореното Решение № 549. С него, заместник-председателят на ДАБ е отказал на Б. М. И. Р. предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 ЗУБ и чл. 75, ал. 1, т. 4, във вр. с чл. 9 ЗУБ. Административният орган е приел, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ. Заявеният от Б. М. И. Р. страх за живота му е напълно необоснован, нелогичен и нереален. Изложените от лицето факти по време на проведените с него интервюта, според административния орган, налагат извод, че заявените заплахи не са реални. Те са измислени от кандидата с цел обосноваване на молбата му за закрила. Първоначално, при провеждане на интервюта на 21.01.2011 г. Б. М. И. Р. е заявил, че не е бил отвличан и не е бил заплашван, което противоречи на заявеното непосредствено след това, а именно, че е бил многократно заплашван. По повод заплахите лицето не се е укривало. Напротив, заявил е, че е продължавал да агитира хората. Успоредно с това търсел начини да напусне Г.. Като е съобразил изложените факти, заместник – председателят на ДАБ е направил извод, че Б. М. И. Р. не е бил принуден да напусне държавата си по произход поради основателен страх от преследване по причини на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Предвид това е счел, че не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в цитираната разпоредба понятие „основателен страх от преследване”. Лицето не сочи други релевантни причини, обосноваващи опасения от преследване. Още повече заявява, че не е арестуван или осъждан в страната му по произход и не е политически ангажиран. Спрямо него не е упражнявано физическо насилие и не е бил обект на репресии. Не се установяват дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване. Б. М. И. Р. не твърди, че е имал проблеми със завзелата през месец юни 2007 г. властта на територията на ивицата Г. организация „Х.”. В публикуваното през 2009 г. „Ръководство за оценка на молбите за убежище” се посочва, че съществуващите данни за напрежение и влошена сигурност не дават основание да се приеме, че е налице системно и последователно нарушаване на човешките права по чл. 3 от Европейската конвенция за правата на човека. На следващо място, административният орган е преценил, че не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Обсъдено е решението на Съда на Европейския съюз по дело № С-465/07 г. и е прието, че предвид липсата на твърдения за „смъртно наказание” или „екзекуция”, не се установяват предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 1 ЗУБ. Предвид установената фактическа обстановка е прието, че оспорваният не е бил принуден да напусне ивицата Г. поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Във връзка с направените твърдения за наличие на въоръжен конфликт в Г. и известните в тази връзка обстоятелства за страната, случаят е преценен и съобразно решението на Съда на Европейския съюз по

тълкуването на чл. 15, б. „в” от Директива 2004/83/ЕО. След като е съобразил изнесеното в приложената по делото актуална справка за обстановката в ивицата Г. и предвид некредитирането на бежанската история на лицето, административният орган е направил извод, че не се установяват и разширенията дадени в посоченото решение. Отчетено е също така, че за лицето не са налице и предпоставките на чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 ЗУБ, а посочените от него лични мотиви за желанието му да живее в Б., не могат да бъдат оценени като хуманитарни такива, с оглед предоставяне на закрила по чл. 9, ал. 8 ЗУБ.

На основание пар. 1, т. 7 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ за държава на произход на Б. М. И. Р. е приета Палестинската автономна територия.

При така установеното от фактическа страна Административен съд София – град, Първо отделение, 21-ви състав, направи следните правни изводи:

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 АПК), на основанията посочени в чл. 146 АПК, съдът намира следното: Решението е издадено от компетентен орган при условията на делегация (чл. 52 ЗУБ) съгласно приетите доказателства – Заповед № 503 от 21.09.2011 г., удостоверение за нетрудоспособност, болничен лист № 0980244 от 16.11.2011 г. и Заповед № КВ-56 от 20.04.2010 г. Спазена е предвидената от закона писмена форма и са съобразени предвидените в ЗУБ административнопроизводствени правила. Издаването на оспореното решение в общото производство, извън сроковете по чл. 75 ЗУБ, не представлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като сроковете за произнасяне от административния орган са инструктивни. В този смисъл, това нарушение не се отразява на крайния извод досежно законосъобразността на спорното решение.

Разгледана по същество жалбата на Б. М. И. Р. е неоснователна.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8, ал. 1 ЗУБ – предоставяне на статут на бежанец и чл. 9, ал. 1 ЗУБ – предоставяне на хуманитарен статут.

Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. По смисъла на чл. 8, ал. 4 „преследване” е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост. В настоящия случай, видно от заявеното от Б. М. И. Р. по време на проведените интервюта, не се установява по отношение на него да е налице „преследване” по смисъла на чл. 8, ал. 4 ЗУБ поради неговите раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. Действително при провеждане на трите интервюта Б. М. И. Р., макар и при констатирани от съда противоречия, е заявил, че е бил неколккратно

заплашван, вкл. с отрязване на главата, което твърдение придобива метафорично ролята на стълб на бежанската му история. При детайлно прочитане на казаното от него обаче, и особено при съпоставяне на изложеното от него при всяко от интервютата, се констатира редица несъответствия, които правилно са отчетени и подробно обсъдени от административния орган. Съображенията му в тази насока се споделят изцяло от съда. Освен констатираните от органа несъответствия, съдът намира, че е налице такова и предвид следното:

Б. М. И. Р. поддържа различни версии относно датата на първата заплаха. В интервюто на 21.01.2011 г. твърди, че първата заплаха, която му е отправена е по мобилен телефон от неизвестна групировка 2008 г. (л. 48). Малко след това, по време на същото интервю, поддържа, че заплахите започнали в края на 2009 година (л. 49, долу), като му били отправени писмени заплахи, че щу му бъде отрязана главата. Те идвали от изброени от него групировки (л. 50, горе). По време на интервюто, проведено се на 22.02.2011 г. изяснява и разширява разказа си, като въвежда данни за даден му срок за разкайване, след което последвала смъртна заплаха, написана на лист и подписана от името на лидер на неуточнена групировка (л. 38, долу и 39, горе). Този път посочва като дата на първата заплаха месец март – април 2009 г. (л. 39).

Б. М. И. Р. поддържа различни версии и относно дейността си – В началото, по време на интервюто на 21.01.2011 г. твърди, че имал влияние върху няколко младежи – 10 човека (л. 48, горе), а по – късно по време на същото интервю, че идеите си излагал пред семейството си и на семейни сбирки в кафенето и в къщите на други членове на фамилията, когато се събирали по 30-40 човека – младежи (л. 49, горе). По време на интервюто, проведено се на 22.02.2011 г. оспорващият е обяснил, че срещите се случвали срещу една джамия (л. 38, горе), където се събирали 50 човека, а срещите се провеждали през два – три дни.

Предвид несъответствията, коректно отбелязани и обсъдени от административния орган и предвид посочените по- горе, съдът не кредитира изнесената от лицето – кандидат за статут, бежанска история. Последната е недостоверна и е израз на недобросъвестното отношение на оспорващия към института на международната закрила. Като извод на това следва да се приеме, че не са налице отправяни спрямо чужденеца заплахи. Не бяха ангажирани никакви доказателства (в това число писмени доказателства, примерно изпращаните му писмени заплахи), от които да се установи, че действително оспорващият е бил заплашван, въпреки дадените от съда указания досежно разпределението на доказателствената тежест. Твърдението на Б. М. И. Р. за случилите се заплахи не може да се приеме за достоверно, тъй като той не положи усилия да обоснове молбата си и не даде задоволително обяснение за липсата на доказателства. От друга страна, дори да беше установено и доказано по категоричен начин, че заплахите са се случвали, предвид твърдяната причина за отправянето им, не може да се приеме, че това е било заради расовата принадлежност на лицето, неговата религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение или убеждение. Самият оспорващ твърди по време на провеждане на интервюто на 22.02.2011 г., че е аполитичен – той е

против партиите и е независим (л. 48). Не е член на партия или групировка (л. 40 и л. 48). Според него членуването в партии е причината народа да се раздели, както брат се разделя от брата (л. 40).

Предвид изложеното, съдът приема, че не може да бъде направен извод за това, че оспорващият изпитва основателен страх от преследване поради изброените в чл. 8, ал. 1 ЗУБ причини.

Разпоредбата на чл. 9 ЗУБ разписва, че хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците. На фона на така очертаната правна регламентация, съдът намира, че по отношение на Б. М. И. Р. не са налице предпоставките на закона за предоставяне на хуманитарен статут. Лицето не е било принудено да напусне Г. поради това, че там е било изложено на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция. Установеният именно от него факт, че след като са преустановени заплахите (дори да се приеме, че са се случили) той необезпокоявано от никого е търсил начин да напусне Г. в продължение на месеци, без да се укрива, водят именно на този извод. Лицето е продължило да пропагандира своите убеждения дори през периода на търсене на вариант да напусне Г. (л. 41), което категорично обосновава извод на липса на предпоставки за създаване на реална опасност за него предвид поведението му. Тук следва да се има предвид още едно констатирано от съда противоречие. В интервюто на 22.02.2011 г. оспорващият твърди, че през месец март – април 2009 г. вече бил решил да замине от Г. (л. 39, последен абзац), докато по време на интервюто, провело се на 21.01.2011 г. той твърди, че е решил да замине след получаването на последната заплаха през месец август 2010 г. Не се твърдят и установяват тежки посегателства спрямо личността му, както и изтезание или нечовешко или унизително отношение или наказание по други причини. Той сочи като конкретна причина за заминаването си от Г. не страх от смърт или от заплахите (л.50, по средата), които твърди, че са му отправяни, а нежеланието му да причини болка на родителите си и да остави у хората впечатление, че е предател, ако бъде убит (л. 39). Той не желаел да бъде нанесен удар върху авторитета на семейството му и за да го защити, решил да замине (л. 50, по средата). Както по-горе се изложи обаче, бежанската история на Б. М. И. Р. за твърдените заплахи не се кредитира от съда.

В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход. Кандидатът е от [населено място]. Предвид изложеното в приложената по

преписката справка № 4372/07.09.2011 г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд“ при издаване на оспорения административния акт органът се е съобразил със задължителното тълкуване на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО, дадено с решение по дело № С – 465/07 на Съда на Европейския съюз. Ето защо, законосъобразен се явява извода на заместник-председателя на ДАБ, че не се установяват предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, тъй като не е налице заплахата за Б. М. И. Р. поради ситуация на реален риск от тежки посегателства и безогледно насилие в държавата му по произход. Отправянето на устни заплахи не представляват действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост. Писмените заплахи, както се посочи по-горе, не бяха доказани. Съществуващата ситуация не дава основание да се приеме, че е налице системно и последователно нарушаване на човешките права, а затрудненията за хората, не са достигнали онова ниво на опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на хуманитарна закрила на базата на общата ситуация. Оспорвацият не е посочил лични факти и не е заявил обстоятелства, които при завръщането му да го поставят в ситуация, която да налага обратен извод. Не са налице пречките по чл. 4, ал. 3 ЗУБ за връщане на чужденеца в държавата му на произход. Редом с това, по отношение на Б. М. И. Р. не са налице предпоставките на чл. 8, ал. 9 ЗУБ и чл. 9, ал. 6 ЗУБ, предвид декларираното от него семейно положение. Правилно е преценено от административния орган, че причините на лицето, обосноваващи желанието му да получи статут в Р. Б. сочат на злоупотреба с бежанско право. Те не може да бъдат преценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 ЗУБ.

Поради изложеното, оспорването по жалбата срещу заповедта е неоснователно. Не са налице отменителни основания по чл. 146 АПК за незаконосъобразност на оспорения административен акт. По тези причини жалбата на Б. М. И. Р. следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на осн. чл. 90 ЗУБ, във вр. с чл. 172, ал. 2, предл. четвърто АПК, Административен съд София - град, Първо отделение, 21 - ви състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба с вх. № 26823 от 08.12.2011 г., подадена от Б. М. И. Р., палестинец, лице без гражданство, [дата на раждане] , с личен номер на чужденец [ЕГН], срещу Решение № 549 от 13.10.2011 г., издадено от заместник-председателя на Държавната агенция за бежанците, с което е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок, считано от съобщението и получаване на препис от него от страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

